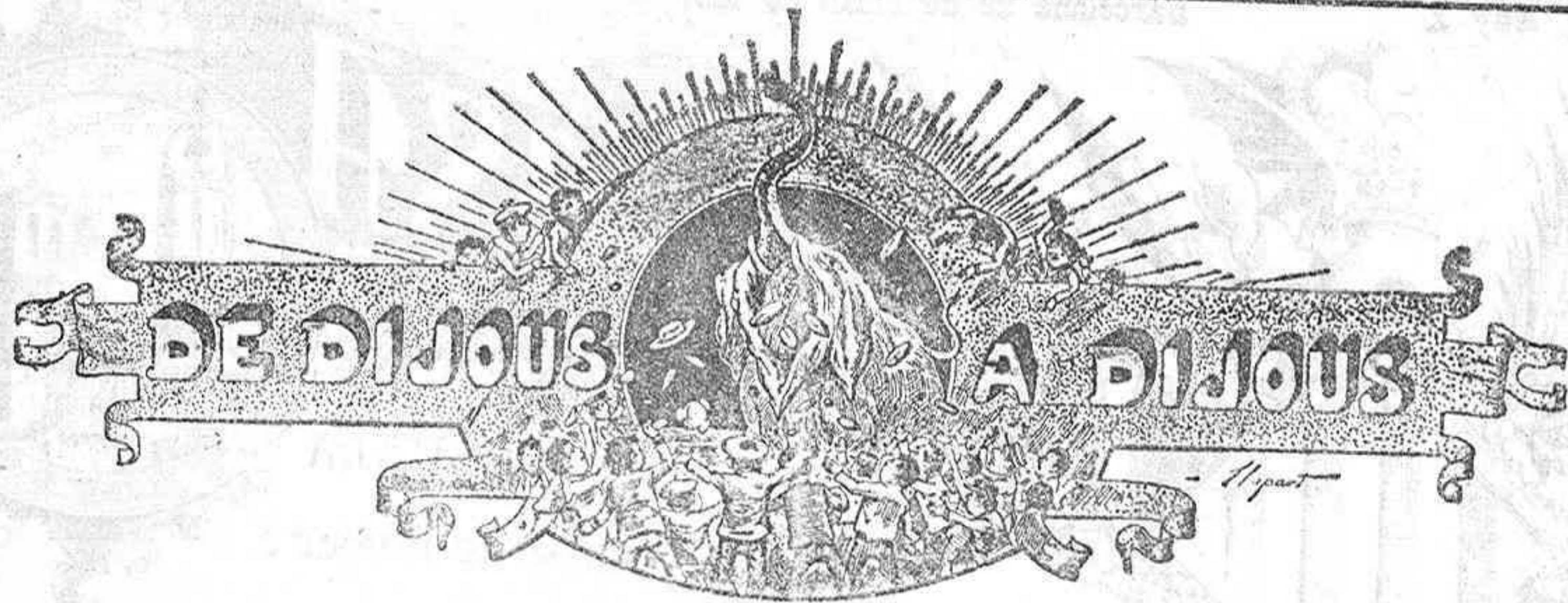

Si aquesta hermosa volgués
tan sols estimarme un dia,
per sempre mes ballaria
a n' al só qu'ella 'm toqués.

Còpia fot. de A. Espluças.

Dialechs de la setmana

—**H**AVÍAN d' estar de molt bon humor 'ls organitzadors d' aquella cabalgata tan negra que va passar divendres per la Rambla.

—¡Si alló no era cap cabalgata, mussoll! Era una tribu d' africans que ha vingut creyentse que aquí també es 'l seu país.

—Ja! ¿Pero qui 'ls ha enganyat á n' aqueixa gent?

—Oh! Com que deuen haver sentit dir que l' Africa comensa als Pirineus...

—¿Y que hi venen á fer aquí?

—Los uns diuen que venen per prendre banys á la Deliciosa; altres fan corre que 'l Jefe de la Tribu vol ficá 'l nas al Ajuntament; no falta qui assegura que volen montar una gran fàbrica de saca-tapos y taparrabos; molts opinan que 'ls ha contractat la Companyia Arrendataria de Cédulas per' aná pe 'ls pisos á embargar als morosos, y moltíssims afirmen que volen fundar una Academia d' *Ensenyansa física* .. de tot pera fer la contra á la Moral. . de la *Fulla*.

—¿A quina familia perteneixen? ¿De quina rassa son?

—De la rassa de *s aschantis*; dígalshi *askantis*.

—O dels *cantis*, tant se val. Y que han escullit una gran época per ells; perque aquest estiu no pot ser mes salvatge, mes... africá, pe 'ls graus que calsa.

—Es que 'l Sol vol fer 'ls honors ab sos raigs á nostres africans hostes y 'ls obsequia, de raig, *calurosament*.

—¿Ah, sí? Ja tenen ordre: d' anar á passeig, donchs, lo Sol y 'ls negres dels *cantis* y l' ànim. . de canti que 'ls aguanta.

* *

—Si hagués vingut vosté diumenje al banquet-Ximeno hi hauria disfrutat de debó.

—¿L' s dir que va anar bé del tot?

—Sí, senyor, sí; pero mes que 'l dinar me va satisfer la harmonía que hi va haver y l' entusiasme que 's despertá al iniciar 'ls brindis lo defensor de la *causa*.

—¿Y va brindar tothom?

—Casi tots los comensals; ó de paraula ó per escrit. Y tots 'ls brindis varea convergir en lo sol desitj de que retornés aviat lo simpálich *desterrat fill d' Eva*.

—Lo qual demostra las generals simpatías que han rodejat al valent crítich fins á última hora.

—Cregui que la significació del acte de despedida al redac.or-fundador de *Lo Teatro Regional*, sigué la mes franca protesta á las maquinacions tramadas contra l' exercici de la sana crítica en Literatura.

—Lo que no 's comprén es que s' hagin cebat d' una manera tan rebuscada ab dit escriptor, fins al extrém de deixarlo arruinat com si 's traciés de fer perdre á un gros delinquent, á una mala llevor de la Societat.

—¡Bé, prou que 's veu, sant cristiá! Los seus enemics han cregut ab l' eficacia d' aquell adagi que diu: «Gat escarmentat...»

—Pró podria ser que l' adagi no 's cumplís... ¡Vaja! no s' explica aqueixa tírria á un ferm adalit de la *Honradés literaria*; es ridícula aqueixa persecució que no té res de *justa* ni d' *histórica*.

—Oh! ¡Y l' efecte contraproduhent que ha fet devant de la opinió pública, que ha condemnat al causant de la *causa* y ha absolt al condemnat!

—¡Com que la Opinió pública hi renyeix tan sovint ab la Justicia!

—L' última proba es á Sant Ce'oni.

* *

—A la *cuanta* deu ser veritat que está á punt de dissoldres' la Companyia Mario. No 'ns faltava res mes á n' als idólatras del art pur y verdader en lo teatro espanyol...

—No t' has acostat á Novetats en tota la temporada, y vens aquí á enrahonar.

—Pero altrás vegadas á n' en Mario l' he vist...

—Sí, en 'l diari ó passejant per la Rambla. Es lo que passa sempre: vé 'n Novelli y tothom l' reverencia, pero ningú 'l va á veure al teatro (no mes 'ls periodistas); ve 'n Mario y tothom l' admira, pero ningú va á veurei fer comedia (fora dels que tenen *pase*); vindrá 'n Vico, lo genial actor de mes *génit*, á qui casi tothom posa als núvols, y... tothom será á pendre la fresca.

—Conformes; pero tornant ab 'n Mario, es llástima que 's diso'gui la seva companyia, perque es la primera, per comedias, d' Espanya.

—Potser no 's disolt, potser 's disgrega y l' únich *dissolvent* es Don Emili

—Ah! T' haig de dir que jo, en lo lloch d' ell, ja m' hauria *fos*, pe 'l teatro, anys ha.

—¿Veus, home, que l' Amor al Art tira tant?

—Ja pots contar que si 's retira será perque l' Amor se li haurá refredat, á la seva edat.

—A la seva edat y... ab la seva posició, que fassi comedia qui vulgui, vols dir tu.

—¡Y naturalment!... Per lo que dona...

PEPET DEL CARRIL.

A LA COLLA de la Contumància

Lema.---MULLADÉ

PER contrarrestá ab alhagos
al dolor que porta estragos
un refrán diu per aquí:
«A las penas forsa tragos
y als mals de cap gots de ví.»

Vosaltres ho feu mes bé;
vosaltres ab goig mes plé
crideu ab alegre afany:
«A las penas ¡mulladé!»
y ho remulleu ab xampany.

Per só la mala estrugància
heu vensut ab arrogància
constituintvos 'n treize
per fundá la *Contumància*
sense que us'cridin ¡de setzel.

Treize alegres efectius,
bons vivants, riallers, actius,
desmentint lo fals rumor
de «al cap del any un de mort»
perque encare sou mes vius.

Y encare que us diguin de l' olla
á ningú moveu embrolla
perque 'l dí no es dá pessichs;
pues que 'ls treize de la colla
cada cop sou mes amichs.
Sou bastant de la brometa,
no desmentintho 'n *Pancheta*
ni 'n *Pagliano*, ni 'n *Jersey*,
que tenen bona má dreta
per trobá á tot mal remey.
'S distingeix per tranquil
l' insigne *Chiribitil*.
'n *Changeur* y 'n *Butifarra*
que diu que han romput lo fil
de la pena que encaparra.
Y secundantlos á n' ells
hi ha 'n *Chiquirimí*, 'n *Tortells*,
Pasarell, *Gotim*, *Lletuga*,
Biombo y *Plátano*, gats vells,
que han menjat molta «tortuga»

Tots heu demostrat be prou
que cap mal als ulls vos cou,
que no vos empatxa res,
que ningú us amaga l' ou
ni ningú us fa dú 'ls neulés.

Lo ma'eix vos ajunteu
á caball que anant á peu,
á la iglesia que al teatre,
vos es patria á tot arreu
lo palco, 'l sofá y 'l catre.

La son no us fa fer badalls
perque dormiu sens travalls,

Tenim lo gust de participar á las
Societats de poblacions ahont se celebri
FESTA MAJOR, que en la

FESTAS MAJORS.

LITOGRAFIA BARCELONESA de RAMÓN ESTANY, 6, Carrer de Sant Ramón, 6
trobarán un assortit inmens de cromos de totas classes, desde 'ls mes senzills y eco-
nómichs als de gust mes refinat y artístich, propis pera la confecció de

PROGRAMAS, INVITACIONS, TITOLS DE SOCI, de FORASTER y de ABONAT, etc., etc.

NOVETAT EN CARNETS DE TOTES CLASSES

PREUS SUMAMENT REDUHITS

fins que heu acabat la son,
y per vosaltres lo mon
es lo calaix de's retalls.

Sou clients de la font del Gat,
tot lo que es bó haveu tastat;
y ja cap beco us enganya,
ni a Miramar heu faltat
ni al Parque de la Montanya.

Teniu per regla que brilla
que complau la vostra honrilla
com prometensa á un santuari
fé 'l *Tenorio de forquilla*
en qualsevol escenari.

Despreocupats, virils,
no n hi ha cap de llepa fils;
tots sou enérgichs, valents,
puig may esteu tan tranquils
com quan bellugueu las dents.

Sou capassos fins per riure,
que es lo bon modo de viure,
de no pagá 'l que heu llogat,
cosa que ja 's pot escriure
perque ja ho tenui probat.

No hi ha res per vostra colla
formal; tot hi cap á l' olla;
res del mon vos desatina,
tant vos fá que siga polla
com que 's presenti gallina.

Com mes lo mon s' embolica
mes l' humor se us justifica,
mes la broma us hi va bé;
¿lo bon tall atreu? donchs ¡fical!
¿Vi bó hi ha? donchs ¡mulladé!

A las penas forsa tragos,
á las desgracias y estragos
bons palpissos sens engany;
positiu sols hi ha 'ls alhagos
de la carn y lo Xampany.

Per só desde la *Camància* (P)
res ha tingut la importancia
de que 'n feu lo testimoni.
¡Visca, donchs, la *Contumància!*
¡y 'ls mals de cap al dimoni!

Un admirador de la Colla.

Epígrama

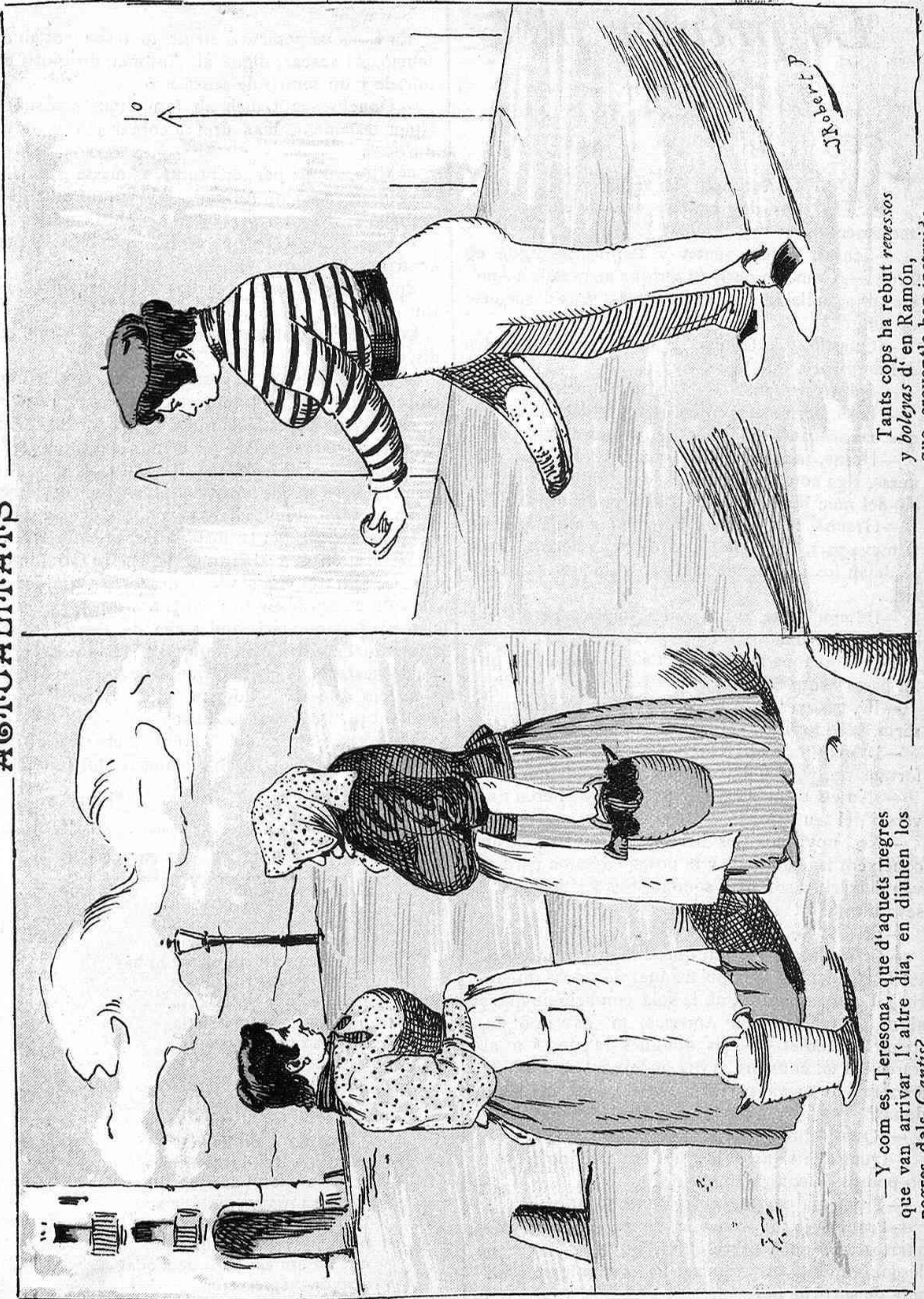
Unas calsas de vellut
fa quatre anys en Roch comprá,
fent dos mesos que 'l Menut
unas d' iguals n' estrená,
fent d' un trós las dugas robas,
passa un cas que val per mil;
las de 'n Roch son casi novas
mentres l' altre no 'n te un fil.
Mes la causa ja 's preveya
al poch temps de sé compradas;
que 'l Menut may se las treya,
y en Roch no las ha estrenadas.

PEP DELS GUIXOS.

LA TOMASA
¿QUÉ HAREM LOS HOMES?

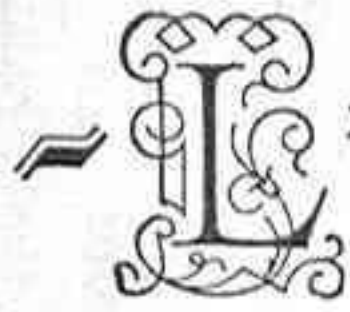
Ara 'ns prenen las pilotas,
avants, la espasa y capot.
¿Per qué 'n diuhen sexo débil,
d' un sexo que tot ho pot?

Tants cops ha rebut *reversos* y *bolevas* d' en Ramón, que, creyentla ben instruida, l' ha llogada en un frontón.

— Y com es, Teresona, que d'aquets negres que van arriuar l' altre dia, en diuben los negres dels *Cantis*?
 —Perque, segons hi sentit dir: ellas encare 'ls tenen mes grossos que vos y jo, Llúcia!

Lo primer plet

LUÍS!

—¡Antonet! ¿Tu aquí?

Los dos amichs van abressarse afectuosament.

—Séntat, home, séntat y explicat;—diguè en Lluís.—¿Com dimontri va ser que marxassis á América d' aquella manera tan soptada, sens despedirte de ningú?

—Qüestions de familia. Ja coneixías lo carácter del meu pare, que al cel siga.

—Sí. Ja vaig saber també la seva mort.

—Pero permetem antes que 't felicitis, Lluís. Sé que has acabat brillantment la carrera d' advocat.

—Home, tant com brillantment... De totas maneras, siga com siga, avuy es lo día de l' inauguració del meu bufet, qu' está á la teva disposició.

—Gracias, noy, gracias. Pero 'm sembla que per la meva part, pochs plets podré proporcionarte. Sols pledejan los que tenen diners, y lo que es jo per ara...

—De modo que tu has anat á América, pero t' has deixat la fortuna?

—O la fortuna m' ha deixat á mí, que es lo que 'm passa sempre.

—Bè, pero d' aquí endevant ja no podrás queixarte, porque 'l teu pare tenia una fortuneta regular.

—D' aixó 'm queixo precisament. És á dir; de la fortuna no, pero sí del destino que hi ha donat.

—¿No ets tu únich fill, y per lo tant, hereu universal del teu pare?

—No, noy, no. Los hereus son uns frares que coneixent las debilitats y la posició de mon pare, no van deixar-lo á sol ni á sombra fins á l' hora de la seva mort.

—¿Y á tu no va deixarte res?

—Una miseria. Figurat que 'l meu pare va legar tot lo seu capital, que pujava mes de trenta mil duros, al convent de ***, ab la sola condició de que si algun día tornava jo d' América, m' havían d' entregar la cantitat que 'ls donguès la gana á n' als frares del tal convent. Avuy mateix m' he presentat á cobrar lo meva part, y ¿sabs quant me volen donar?

—¿Qué 't diré?

—Quatre mil duros. Ja veus, donchs, que de plets no podrás defensarmen gayres.

—Y per qué no podría ser aquet lo primer?

—Prou. Si jo m' aconsolès de perdre los pochs quartos que puch rebre. ¡Ey!, no ho dich porque desconfihi de la teva ciencia. Es que no hi veig manera de sortirne bè.

—¿Tens lo testament de ton pare?

—Sí; aquí 'l porto.

—Veyám.

En Lluís va posarse á llegir lo testament ab detenciò. Al acabar, diguè al Antonet, dirigintli una mirada y un somris de satisfacciò:

—Donchs, ara 't dich ab formalitat, que segons aquet testament, tens dret á cobrar vint y sis mil duros.

—Mira, Lluís; per ser broma, es massa pesada.

—Parlo en sério, Antonet. ¿Vols qu' entauli la demanda? Si aixó 's pert, jo t' abono 'ls gastos.

—Vaja, donchs, porque no ho atribuheixis á desconfiansa, fés lo qué vulgas.

En Lluís comensá á treballar y á fer los preparatius necessaris.

Lo día de la vista, en Lluís pronunciá 'l següent discurs:

—Seré molt breu. Lo testament del pare de mon patrocinat, ha sigut interpretat totalment al revès. Y sino, vegis aquesta cláusula: «Lego tots los meus bens de qualsevol classe que sían, al convent de *** ab la sola condició de que si algun día mon fill torna á Espanya, los frares de dit convent li entregarán la cantitat qu' ells vulgan, quedantse ab lo restant.» Donchs bè; la fortuna del testador era de trenta mil duros, y al entregarne quatre mil al meu client, los frares citats varen demostrar que *lo que ells volian* eran los altres vint y sis mil; y com la cláusula testamentaria que acabo de llegir, ordena d' una manera ben clara, que 'ls frares entreguin al fill del testador la cantitat qu' *ells vulgan*, es de lley y justicia que se li dongan vint y sis mil duros, quedant pe 'l convent los quatre mil restants.

Als pochs días, los dos amichs celebravan ab un dinar á Miramar la favorable sentencia del Tribunal.

METTERNIK.

PICAS

Ab la miseria que corre y escassès d' homes que hi há las noyas están furiosas porque no 's poden casá. Tot seguit jo 'm casaría ab una que m' estimés, si 'is petóns y las caricias fossin bistechs ó dinés.

Una noya que servía guanyant tres duros al mes, ara va ab vestit de seda y 'l gran sombrero lluheix. De cambis d' aquesta mena ne veig á cada canió d' ensá qu' está tant de moda aixó de l' agregació.

MIQUELET DE LA ESCALA,

RESSURRECCIÓ

ILLUSTRE Noy de Tonal

¡Manobre humil del temple de Talía
qu' ab brams... plens de poesia,
t' has guanyat de forch d' alls, una corona!

¡Salut ídol del poble! Jo 't desítjo
que ja que 't van matar per mes capritxo,
sigui 'l teu *resurréxit*

abundant en *cacau*... ¡qu' es lo teu éxit!

No 's diu, si vas morir á mans de 'n Cória
—qu' es lo teu émul, en mes alta esfera,—
ó si 'l *catxete* 't va clavá... un *cualquiera*
envejós de ta gloria...

Mes, lo que si es molt cert, que *El Noticiero*
va surtir l' altre dia,
cometent la tremenda picardía
de durte viu y tot al... *matadero*.

¿Qui no ho recorda?... A cents 'ls trinxerayres
s' escampavan corrent per Barcelona,
y bevían 'ls ayres

tot pregonant:—¡La mort del *Noy de Tonal*

La gent espahordida

arreu se preguntava:

—¿Voleu dir qu' es vritat, eixa mentida?—

Y 'l *Ciero* ho confirmava.

¡Quina pena llavors! La *massa ignara*
va perdre 'l mon de vista. Ni 'l Sant Pare,
ni en Cánovas, ni 'l Guerra,
causarán tant trastorn y tal *desori*
lo día qu' algún d' ells deixi la terra...
(que vindrá á ser, si fa ó no fa, quan mori).

Tothom tos fets retreya
¡oh insigne *Noy de Tonal*
y revertits en forma d' epopeya
corrían pe 'ls carrers de Barcelona.

L' un ton rostre evocava
ab totas sas senyals y pels mateixos,
y l' altre recordava
que l' últim cop que 't va sentir... badava
per la plassa dels Peixos.

L' un, mostrava sas barras
órfanas de dentat, senyal segura
de que las tevas *garras*
li havían saquejat la dentadura.

Y per fi, l' altre, ab *sans façon* notable
y com cosa *inaudita*
retreya... ¡haverie dat una *levita*
bastant aprofitable'...

Y així ab diverses formas,

y de varias maneras
tots estavan conformes
en que aquet cop... ¡havía mort de veras!

.....
Mes ¡ah!... Ves qui se 'n fia
d' aquesta prempsa insustancial y vana;
á la mitja setmana
ta mort ja 's desmentía...
Y en Ramón del Vendrell, ab molt salero,
la plana li esmenava al *Noticiero*,
demostrant ab prous datos,
qu' era tot guassa pura,
que 't donavas pe 'ls pobles molts bons ratos,
y encare, no era hora
d' anarnos á entristir, plora que plora,
devant ta sepultural

¡Quin pes, quin pes del pit 'ns varem treure!
Molta gent que 's va creure
com article de fe, la infausta nova,
al saber que la mort 's desmentía
ni empasars ho volía,
figurantse qu' algú que 'ns estimava
per consolar tanta dissort... ¡pintava
la lluna dins d' un cove!

Mes no... per sort de tots; per fer la ditxa
de Catalunya y Reus y Barcelona,
no es mort 'l *Noy de Tona*
y segons sembla, ni morir desitja.
¡Aixís, donchs, oh companys, la entorabona!
¡No perdeu la confiança
de sentir altre cop sa veu dolcíssima!
¡Conservém la esperansa
de sentir 'l recitar ab veu robusta,
de música gratíssima
com la veu del xerrach, quan serra fusta.

Aquell sobri ademán tan circunspecte,
aquell modo de dir liis y perfecte,
durará días, per fortuna nostra;
y aquell simpátich rostre
mirall d' un esprit tendre
encare farà encendre
los cors del públich, que ab afany, escolta
los dolls de poesia
que vessa sa paraula...

.....
Y encare pe 'ls carrers plantará l' *aula*...
¡per ensenyar á molts actors del dial

M. RIUS^c.

CAPRITXO

N' hi han que temen lo llamp, hermosa ingrata,
perque abrusa quant troba en son camí,
mes que al cruel llamp, jo temo ta mirada
quan ab menyspreu la giras cap á mí.

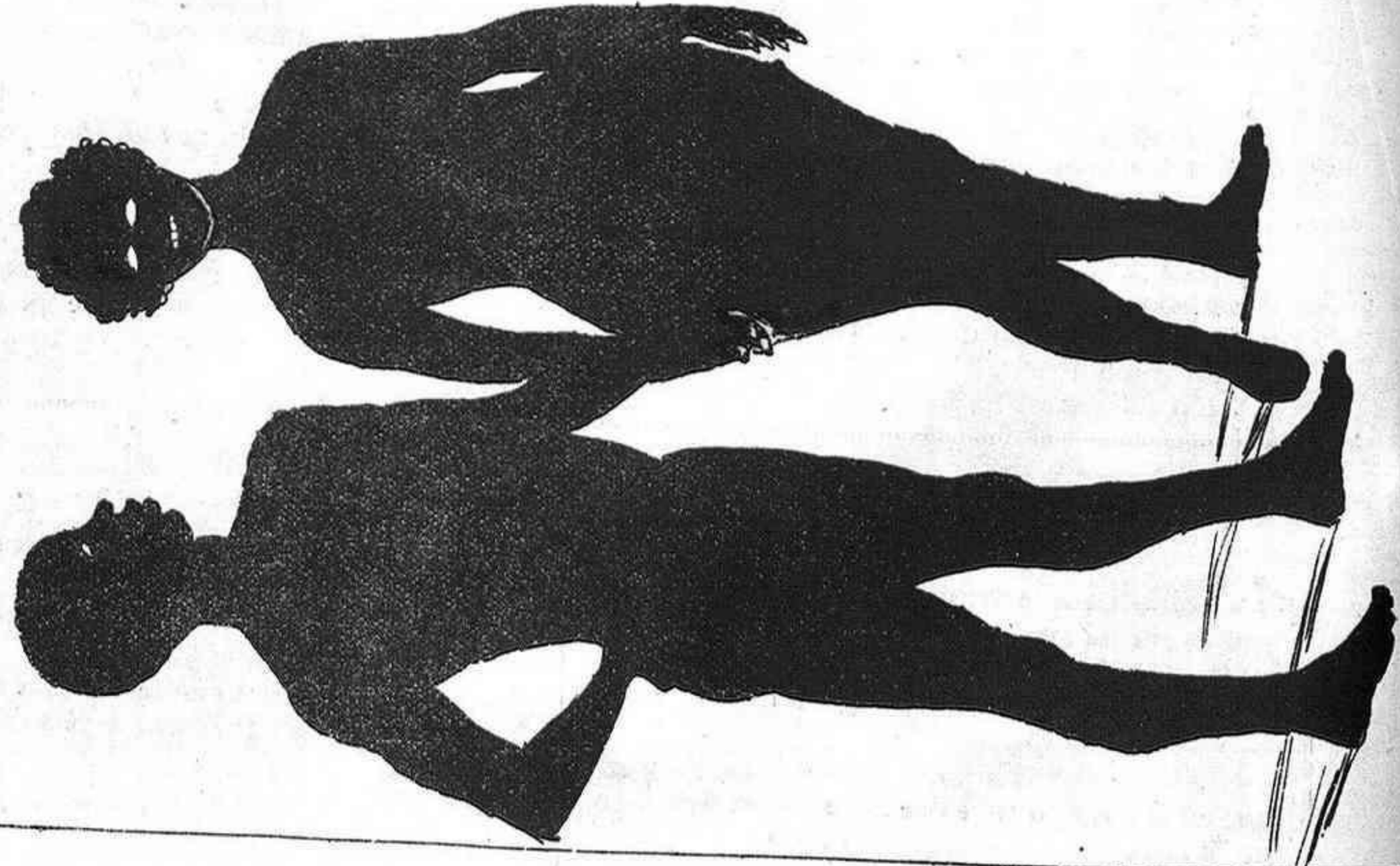
N' hi han que 'ls hi causa horror, una nit fosca,
que en la terra no 's veu gens de claror;
no 'ls faría pas por, si acás tinguessin

de negres desenganys, rublert lo cor.

Molts tremolan per fi, quan ab feresa
senten indómit bramular lo mar,
sens pensar que 's mes fer, lo mar de llágrimas
que las queixas d' amor me vé á ofegar.

JOSEPH PUJADAS TRUCH.

LA TOMASA

LOS NEGRES ASCHANTIS

—¿Que 't sembla, Xato, iarem l'orrulla?
 — ¡Ho veig molt negre! Los naturals d' aquet país son tan salvatjes, que prefereixen no pagar al sastre y á la modista que vestir com lo pare Adam

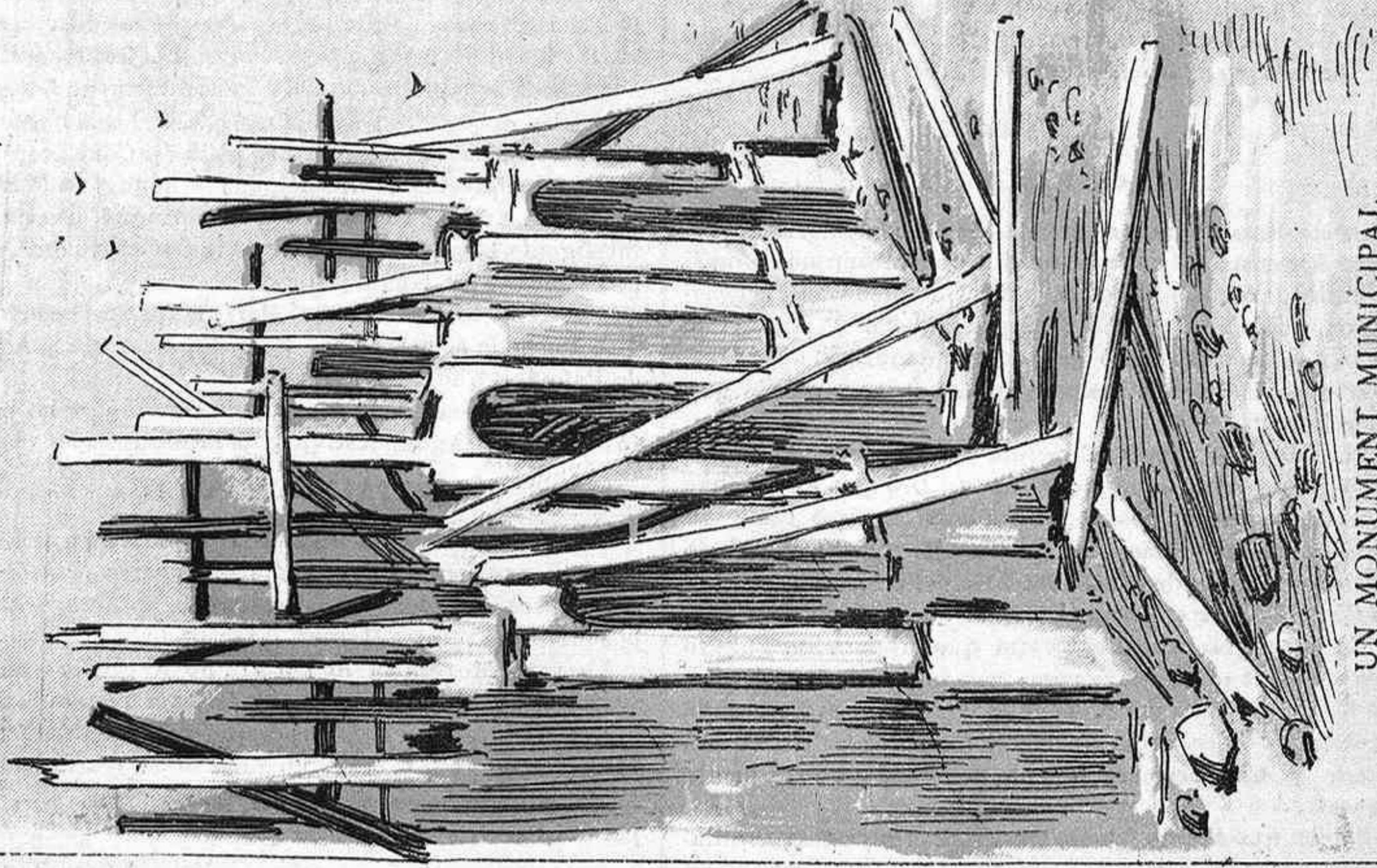

UNA BONA NOYA

— Ben mirat, t'è rabò en Pepito: Lo vestit d' aquets negres es molta fresch y

UN PAPÀ DE FAMÍLIA

— ¡Quins negres mes indecentis!
 ¡S' ha d' acabá aquesta bulla!
 Jo cubriré á aquets salvatjes ab la salvadora fulla.

UN MONUMENT MUNICIPAL

La Estació de Cornellá (construïda per l'enginyer Falques) després d' un horrorós terratrèmol. De nostre col·laborador artístic K. MARRA.

HOME DE BANYS...

— ¡Estich cansat de suar tinta!
 — ¡Estich tip de tants afanyis!
 — ¡M' ho pendré tot á la frescal!
 — ¡Abur, que m' en vaig als banys!

UN BUROT EN LIQUIDACIO

— Le servoy de carreteras Vam agregarlos, es cert; pero lo estich disorganantme.

NOVETATS

No 'ns equivocarem al profetisar un plé per' lo benefici del Sr. Thuillier. La representació de *Tierra baja* sigué un continuat triunfo pera 'l beneficiat, ja que del personatge «Manelich», ne fá una verdadera creació; y 'ls demás artistas que l'acompanyaren ne tregueren un partit tan important, que mes d' una ocasió 'ns semblá mentida que sigüés la companyia Mario la qu' executava un' obra de Guimerá, que per lo vigor de sas escenas y potencia dramática de la obra, es género completament oposat al habitual de la companyia.

Per' ahir estava anunciat lo benefici del intel·ligent director de la companyia, Sr. Mario, sent ademés dita funció, la de despedida.

La obra elegida es la tan celebrada de Rodríguez Rubí, *La escala de la vida*.

No cal dir lo teatro com deuría estar, ja que sabém se tractava de donar una mostra de admiració y simpatia al primer director de Espanya y una afectuosa despedida á los artistas y molt principalment á la distingida senyoreta Cobeña y al notable primer actor Sr. Thuillier.

Pera dissapte anuncia una sèrie de funcions lo eximi artista Sr. Vico ab sa companyia dramática de la que 'n forman part las Sras. Sala, Rios, Segura y Moreno y los Srs. Perrin (Antón y Rafel), Fornoza, Calvo (Joseph), Vallarino y 'ls fills de Vico, (Joseph y Manel), que venen ab la categoria de galans joves.

La obra de debut serà lo preciós drama de Dicenta, *Juan José*, del que, segons noticias, l' eminent Vico ne fa una de sas mes grans é imponderables creacions.

TIVOLI

CIRCO EQUÈSTRE

Desde dissapte, ab los artistas de la companyia del senyor Alegria s' hi ha adicionat la de pantomima Adams-Schmidt, executant la de actualitat, titulada *Cuba española*, en que los favoritos á aquesta classe d' espectacle troban á menut ocasió de poder aplaudir y entussiasmarse ab las peripecias mes ó menos verossímils que succeheixen.

Pera demá se prepara la *serata d' onore* de la simpática y elegant artista equèstre *Rosita del Oro* que ab la curta temporada que ha actuat, ha sapigut captarse tan gran nombre de simpatias que no duptém que lo dia 30 de Juliol serà fetxa de grata memoria per ella, aixís com per lo Circo Equèstre, porque hi haurá un plé fenomenal.

En lo programa especialíssim que prepara hi figura lo tan aplaudit «Joch de la rosa» que lo executarà ab unió de Miss Samwells y Mr. Angelino; y per primera vegada presentarà en llibertat lo caball *Rapporteur*, lo *travail a vitesse* y una preciosa escena nomenada «Lo mariner equèstre.»

Sabém que á fi de que la dita funció revesteixi verda-der caràcter de solemnitat artística, tots los artistas s'han

reservat travalls nous y vestirán elegantíssims trajos de gala.

Dit benefici, la Srta. del Oro, ha tingut á bé dedicarlo á sos compatriotas de la colonia francesa y á la premsa d' aquesta capital.

Está anunciat lo debut del clown Cerra, que presentarà una novetat.

NOU RETIRO

La famosa Empresa *realista-sarsuelera* ha pujat al cel sense avants ferse cantar las absoltas; ja que sense anunciarho desde dilluns deixá tancat lo teatro.

Segons noticias, dissapte próxim se reinaugurarà ab nova Empresa y companyia d' ópera italiana, dirigida per l' intel·ligent mestre Sr. Pérez Cabrero, y de la que 'n forman part la triple Srta. Boschetti y lo barítono Scaramella.

Sabém que 'ls preus serán econòmichs y que guía á la nova Empresa 'ls mes vius desitjos de complaure al públich.

Molt ho celebrarém, puig aixís es fácil no tingui 'l fi de la empresa anterior.

TEATRO MORATIN. (Barriada de Gracia)

En aquet colisseu, convertit en fresch y cómodo teatro d' estiu, hi actua la companyia que dirigeix l' aplaudit tenor cómic D. Francisco Puig.

Lo diumenge passat á la nit va representarse la sarsuela *Los Mosqueteros grises*, que lográ un bon desempe-nyo, distingintse las senyoretas Franch y Prats y 'ls senyors Puig y Pelegri.

La setmana entrant se posará en ensaig, pera ser estrenada prompte, una sarsuela catalana que portá per títul *Benaventurats los mansos!*

NOVETATS

CONCERTS D' EUTERPE

Lo concert donat diumenge passat, se vejé sumament favorecut, com acostuman ser los que verifica la societat llorejada Euterpe, y totas las pessas foren extraordinariament aplaudidas y molt particularment *Los pescadors*, *Lo cantor del poble*, *Vesprada d' estiu*, dansa de bacantes *Filemon et Baucis* y *Las galas del Cinca*, mereixent alguna d' aquestas composicions los honors de la repetició, per l' acertada execució que obtingué, gracias á la intel·ligenta batuta del director de la Societat coral, lo reputat mestre Sr. Goula (fill).

S' estrená lo poema coral *Marina*, del Sr. Cassadó, ex-director de la societat coral *Paz y Esperanza* de S. Andreu de Palomar, que sigué aplaudit.

Lo seté concert de la temporada está anunciat pera 'l 15 del próxim Agost, festivitad de la Assumpció

CATALUNYA NOVA

Segons noticias, diumenge próxim donará un altre concert, figurant en ell, fragments del poema *L' Atlántida*; de la ópera *La fada*; d' unas *caramellas*, etc., etc., tot composicions del mestre Morera, director de la Societat.

Ab tant Morera en lo cartell, no hi sabém veure la varietat, y molt celebrarém que dit mestre no resulti lo qu' en Rodoreda en la *Euterpe*, que ho sigué de funesta memoria, sobre tot, quan no mes imperava son nom en lo cartell ab *La nit al bosch* y otras obras *morfinescas* per l' istil.

UN CÓMIC RETIRAT.

LA TOMASA
ART. DECORATIU.— LA FAMA

Ab la mateixa trompeta
fa 'ls pregons que donan gloria,
y 'ls que fan passar als vils
á las fullas de la Historia.

Flores de Estio

POESÍAS DE

Joseph Anselm Clavé

EDICIO ECONÓMICA

Preu: CINCH RALS

Forman un tomo de mes de 200 pàgines, esmeradament imprés, contenint totes las lletres corals de 'n CLAVÉ, en número de mes de 75 pessas.

= Pessetas: 1 ' 25 =

De venta en aquesta Administració:

6 = CARRER SANT RAMÓN = 6 - BARCELONA

y en casa dels senyors Corresponsals de nostre periódich

CANSÓ

A las ruinas (no d' Itálica) de las barracas de la antigua Línea fiscal de Consums

AQUETS, poble, joh bunyoll que veus per terra
Munts de runa y mahóns. ferros y astellas,
Barracas han sigut fortas y hermosas:
Aquí 'ls nostres butors feyan la guerra
Als matuters: Avuy ja no hi ha d' ellas
Res mes que 'l trist recort de sas famosas
Historias, y horrorosas
Senyals son eixas ruinas
De sas formas genuinas.

Ja sols quedan los restos qu' esparveran,
Quan avuy son passat encare encanta:
A n' aquí una n' hi haguè y allà quaran'a:
Apenas queda idea de lo qu' eran:
De sos pals y puntals la llenya y cendra
Ni 'l drapayre las vol per torná á vendre:
Las barracas qu' injust creyan son cástich
Mes que de res han sucumbit de fástich.

Aixís deya un poeta que cantava
D' eixas barracas la desgracia amarga;
Jo, que primerament me l' escoltava,
Al veure que la cosa anava llarga,
Li vareig dir:—|Prou tabal
De bona gana, noy, t' escoltaria
Pro escoltant la cansó m' adormiria —

PEPITO LLAUNÉ

REBROT

Al cafè:

—Jove, aquesta pesseta es falsa— diu 'l mosso
fentla trincar sobre 'l márml.—¿Sent quin mal só?
'L jove pren la pesseta, se la mira, la fa trincar de
nou, y diu molt sério:

¿Que no podria ser fals 'l márml també?

J. VALLSMADILLA.

Toalla Friné

SERVIETTE FRINÉ

Ab son us hermozeja 'l rostre, absorbeix la grassa del cutis, treu las arrugas, contrau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borró y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tresor per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada, desapareixent ab son us lo sarro y l' escorbut.

Duració de 6 mesos á un any.

= Preu: 3 PESSETAS =

Se ven en totes las perfumerias, droguerias, quincallerias y farmacias.

Lo diumenge passat va tenir lloch en la Fonda del Univers, lo banquet de despedida á nostre estimat amic D. Joseph Ximeno, condemnat com ja saben nostres lectors á mes de dos anys de desterro, per haverse embolicat en lo ditxós assumpto de *La Suripanta*.

Entre 'l crescut número d' escriptors y amichs del senyor Ximeno que ocupavan la taula, recordém als senyors Roure, Palau González, Saltiveri, Marinello, Junyent, Piñol, Bordas, Coma, Marsans, Escaler, Garcia, Roig, Coll y Remedios, Santaló, Serra y Constanzó (Jep de Jespus), Ferrer (Japet de l' Orga), Suriñach, Burgas (Mayet), Brú y Santeliment, Ribó, Cambell, Bosch (del *Diari de Sabadell*), Humbert, etc.

No cal dir que nosaltres també figuravam á la colla.

Durant lo dinar va regnar la major expansió y alegría, sent la nota culminant del mateix, los brindis, que no van escassejar y resultaren sabrosos y epigramáticos comentarios sobre 'l procés de *La Suripanta*; aixís com mostra evident de las moltes simpatias que s' en porta lo senyor Ximeno á son desterro.

Lo nostre redactor Sr. Barbany y 'l Sr. Coma llegiren poesias de despedida, llegintne també una, ab igual objecte y per encárrech del nostre company de Redacció Sr. Guasch Tombas, lo reputat dibuixant D. Sebastiá Junyent.

L' acte d' adhesió y simpatia al infatigable y valent redactor de *lo Teatro Regional* va terminar en l' andén de l' estació de Fransa, ahont lo Sr. Ximeno al anar á arrancar lo tren qu' havia de conduhirlo á son desterro, rebé de sos amichs fortas estretas de mans y abressadas y la expressió de que no hom d' olvidarlo.

¡A reveure!

Dins pochs días serà lo volúm III de la *Colecció Selecta Catalana*, que lo formarà la segona y última part de la preciosa novela *La Dida*, original del immortal escriptor D. Joseph Feliu y Codina.

Formarà un tomo de unas 200 pàginas en octau major y 's trobarà de venta en nostra Administració, 6, carrer de Sant Ramon, 6, al preu de 2 rals.

Dissapte passat contragué matrimoni lo conegut periodista, director-proprietari de nostre estimat colega *Lo Teatro Regional*, don Felip Dalmases Gil, ab donya Concepció Illa y Riera, cosina de nostra estimada colaboradora D.^{na} Dolors Riera Batlle de Eseriu, y per consegüent, del volgut company de Redacció Marián Eseriu Fortuny (M. Riusec.)

Al celebrar dita aliansa y al donar la enhorabona á tan distingida parella, fem vots ardents porque gosin una lluna de mel interminable.

Diu *La Publicidad* de dilluns en sa edició de la nit y secció de «correspondencia».

«J. BUÉ VENTURA: He recibido el artículo, que entregó al compañero encargado de la sección correspondiente.

Por lo que se refiere á la «Capseta dels petóns» no tengo inconveniente en declarar, después de los datos que V. me proporciona, que á pesar de ser dada por original, se parece como una gota de agua á otra gota de agua á la opereta italiana «Un baccio proibito», estrenada hace ya algunos años por la companyia Tomba y dada ahora por un Ferrer y Codina de nuevo cuño como original.

Por mucho menos Carlos de España fusilaba á la gente.»

Molta, pero molta ha sigut la estranyesa que 'ns han causat las anteriors ratllas, puig la esmentada pessa *La capseta dels petóns*, porta la firma del nostre antich colaborador D. Lluís Millá, y 'ns resistim á creure qu' aquet senyor hagi tingut lo mal gust d' imitar al incorretjible Otjer.

Esperém que 'l Sr. Millá, contestará degudament l' atach, á fi de desvaneix qualsevol dupte qu' hagi pogut fer neixe, respecte la paternitat de *La capseta dels petóns*.

L' altre dia va reunir-se en lo teatro Nou Retiro un reunitzé de ciclistas, 'ls que van armar una discussió de cent mil rediables, porque mentres uns volian fos lo catalá la llengua oficial d' una societat velocipédica que tenen en planta, los altres s' hi oposavan.

A nosaltres, encare que aquets ciclistas, no 'ns demanin la seva opinió, nos sembla que tractantse d' una societat velocipédica, lo de menos es la llengua.

Lo essencial son los peus.

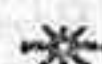
Y sobre tot, que 'ls peus fassin corre las bicicletas com mals esperits, á fi y efecte de no deixar á un sol viandant ab las costellas á puesto.

¿No es aixó?

Lo redactor de *Lo Teatro Regional* Sr. Ximeno, nos demana en atent B. L. M. que consigném en las nostras columnas lo seu afectuós saludo de despedida á tots quants s' hagin interessat per sa sort en la causa, quina sentència l' ha obligat á sortir de Barcelona.

Queda servit lo simpátich desterrat.

Diu un setmanari de la Meca modernista, que la Empresa d' un teatro d' aquella localitat, está en tractes ab una companyia, que, de ser contractada, estrenaria entre otras obras «*Las nueve de la noche*», estrenada no fá gayre temps á Madrid.

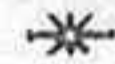
¿No fá gayre temps?...

Es vritat; quan va estrenarse creyém qu' encare duyam bolqués y ara... no volém dir los anys que tenim, porque es lleig, pero ja comensém á ser vellots.

Quan cert es que per molts lo temps *bola*, ab *b* alta y tot, y á lo millor nos clavan una bola que 'ns deixa blaus.

Desitjariam sapiguer si aquet setmanari es lo primer periódich que va fer corre que 'l Noy de Tona era mort.

¿Li corresponia!

La companyia de sarsuela qu' actuava en lo teatro Nou Retiro, ha desaparecent per escotilló.

Y la que treballava en lo Jardí Espanyol, ha desaparecent també per voluntat del *Júpiter tonante* de la Empresa, que á última hora s' ha declarat partidari dels macarróns á la italiana, á causa potser d' una indigestió de bolets de la terra.

Sempre ho hem dit: aquets teatros de ral no poden sostenirse.

Y no poden sostenirse, porque si la Empresa de ral dona bó, 's veu prompte, si te pochs fondos, en la mes negra *real-itat* d' embarchs de taquilla y altres disgustos.

Y si dona dolent, lo públich li diu: «Tornam lo ral, que no vull mes comedia».

Posar los teatros á preu de barberia, es un disbarat.

Perque aixís com en las barberias es costum donar propina, los Empressaris *realistas* no tenen altres propinas que 'l mal temps, 'l gasto de vela... y otras *castanyas*!

¿Aixó es parlar ab franquesa!

XIMPLERIA

Crech que dius que no t' estimo...

Donchs vas molt equivocada.

¿Si 'm vareig menjá un tortell

quan me van dir que 't casavas!

B. NANI.

CORRESPONDENCIA

(Tancada 'l dia 23 d' aquet mes)

ca

Insertarém: 5 epigramas de M. M.; *Lo lleó y 'l porch*; 2 *Picas* de M. de la E.; *Mentidera*; *Cuydado ab las apariencias*; *Recorts* y un trenca-closcas de cada hú dels colaboradors: Apa Salud; Artiller de Carreró; Fabricant de Cotillas; y Met de la Escala.

LA TOMASA

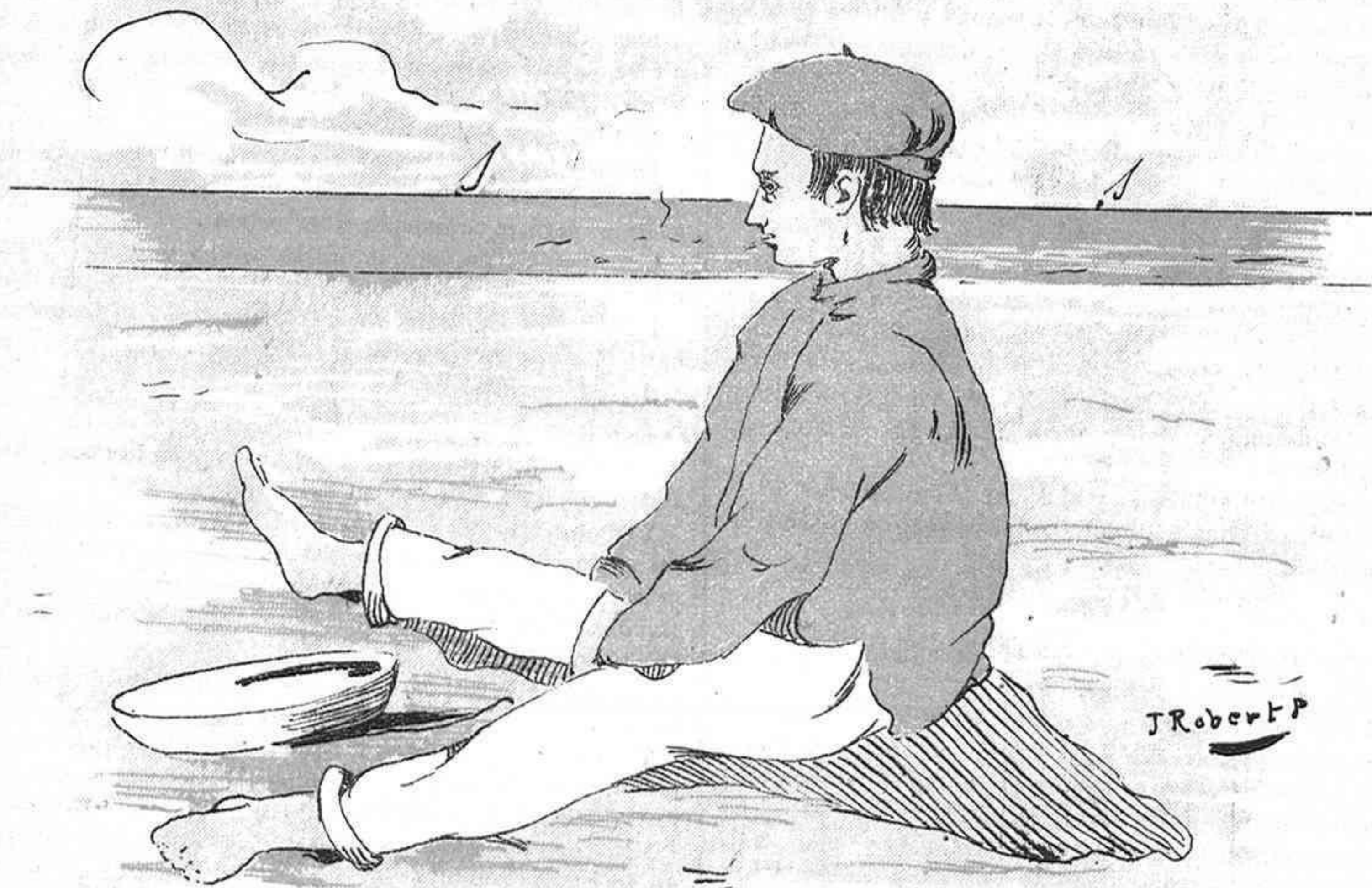
PERIÓDICH FESTIU, IL-LUSTRAT Y LITERARI
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya y Portugal, trimestre.. . . .	1'50 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, id.	2 »
Extranger, id.	2'50 »
Número corrent.	0'10 »

NOTA.—Tota reclamació podrá dirigir-se á l' Administració y Redacció del periódich

6, SANT RAMON, 6.—BARCELONA

LA TOMASA
 QUI NO 'S GONSOLA...

Com que no ha de seguir modas,
 ni li fá pò 'l que dirán,
 troba millor nostra platxa
 que la de San Sebastián.

SECCIÓ DE TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Prima es cas irregular
 de un pronóm, com la tercera
 si bé, lector, ho examinas
 trobarás qu' es una lletra.
 Tersa-dos es mot qu' en árabe
 per nombrá al jutje s' emplea,
 y prima-tres de la Arabia
 ciutat que brilla ab grandesa.
 La quarta es un temps de un verb
 que per desgracia, ab freqüencia
 s' usa molt, sentne lo tot
 medicament, que coneixe
 no 't costará molt, si acás
 las combinacions observas.

FABRICANT DE COTILLAS.

TERS DE SÍLABAS

Sustituir los punts per lletres, de
 manera, que llegidas vertical y hori-
 zontalment, donguin per resultat: 1.^a
 ratlla: Vegetal; 2.ª: Peix; 3.ª: Moltas
 criaturas ne portan.

JOSEPH ARAÏLLE.

CREU NUMÉRICA

- 7 9 — Animal.
- 9 2 2 — Planta.
- 7 8 2 — »
- 3 2 8 — Carrer de Barña.
- 1 9 4 4 8 3 2 — Apellido catalá.
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 — Nom de dona.
- 7 3 4 6 5 2 8 — » d' home.
- 7 3 4 — Part dei cos humá.
- 4 9 2 — Moneda.
- 3 2 3 — Poble de Catalunya
- 9 6 9 — Nom de dona.
- 5 1 9 — Consonant.
- 7 9 2 2 — Carrer de Barña.
- 7 9 2 9 1 — Poble catalá.
- 7 5 2 3 6 8 — » »
- 6 8 7 9 6 3 4 — Nom d' home.

MET DE LA ESCALA.

GEROGLÍFICH

X ::

E

Dilluns Dimars

lo lo lo .

di | :: e

R. CAMPINS.

TARJETA

Artemia Gil y Devertet

REUS

Formar ab las anteriors lletres, de-
 gudament combinadas, lo títul d' un
 drama castellá.

LLUIS S. PERNIL.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO 464

Xarada.—Má —qui—na.

Conversa.—Ramón.

Ters de sílabas.— A GUS TI
 GUS TA VO
 TÍ VO LI

Tarjeta.—La Creu de la Masia.

Logogrifo numérich.—Escombra.

Geroglífich.—Per calo l' istiu.

Lit. Barcelonesa de RAMÓN ESTANY
 —6, Sant Ramón, 6—BARCELONA—